

پسایه بر کفتم بند تا سحر که حشر بمباش غره بیازوی جو گو که کز نویقه و شسته بدر کاهت آدم رحی سیاکه بافت میخانه دوش با من کفت	بر می رود ز دم بول روز ستاره هزار نغمه در حکم با و شاه آینه که جز نوا می توام نیست هیچ دست او که در مقام رضا باش از تقاب کز
میان عاشق و معشوق هیچ مایل نیست تویی جاب خودی حافظ از میان	
سبا بقدم کل روح بخته یار بهر روز نوم بعد ازین حضرت دوست شب چنین بجز که ز بخت نوستند امید قد تو میداشتم ز بخت بلند تم ز بجز تو چشم از جهان نمردم چو غنچه سز بانته نهان کجا ماند یکدیقه قطره که ایشار کردی ایدیده چه صدفی که ز دم برودل از سر سود ولا مثال نشاید که در پرتی او	کجاست بلبل خوش گو که بر کشد او چو کعبه یا فتم آیم ز بت پرستی باز که با تو شرح سر انجام بود کلمه آغاز نسیبم تو میخواستم ز غم در آ امید وصل جمال تو داد جام باز دل هر که سپید است محرم در بساکه بر رخ دولت کنی کز شرم بیوی بسج وصال تو در است تاز که خوشتر و نیش بهم بهتر از نیش تو

نه این مان من شوریده دل نهادم بخار خاطر با چشم خضم کور کست ز شوق مجلس آناه خرابی حافظ کرت ز شمع جفا می رسد سوز و بسا	بر آستان کاندرازل بسوز و بسا نور و بجای کن نه ای بسوز و بسا
منم که دیدار بهدار دوست کردم نیاز مند ما کوز از غبار مشغولی مهارت ار نه بخوان جگر کند عاشق غرض کز شمه حسن است و نه حاجت ز مشکلات طریقت نثار میباید درین مقام مجازی بجز پیاله کیم	چو شکر کو کیمت ای کار سازنده نوا که میباید عبادت خاک کوی نیاید بقول مفتی شفقش درست نیست جمال دولت محمود در ازلت ایبا که مرده راه نمیند از نشیب و فراز درین سراچه با ز پیچ غیر عشق مساز
من از بسیم سخن چنین چو طرف بر بندم اگر چه حسن نواز عشق غیر مستغنی است چو کوبیت که ز سوز درون می بینم حکایت شب هجران فرو که از شنبه غزل سربازی نامید صر و نه بزد	چو سر و است درین باغ نیست محرم من آن نیم که از ان عشق بازمی آیم ز اشک پر بس حکایت که من نیم غم که نیست سینه ارباب کینه محرم راز دران مقام که حافظ بر آرزو از